

BÒLIT MENTOR 2022/2023

ON ES RECOLZEN LES IMATGES?

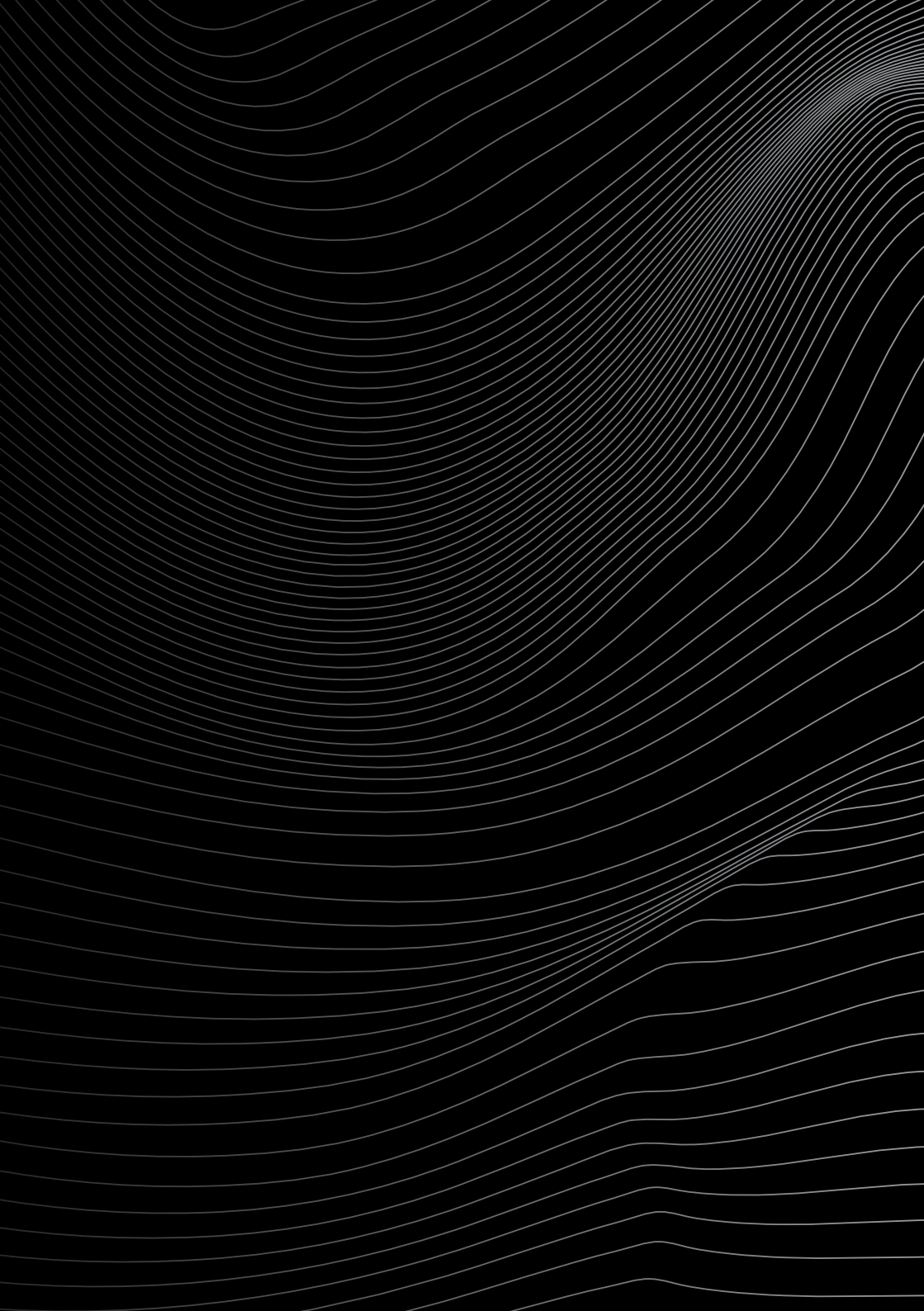
MARTA DAHÓ
COMISSARIAT

ROC HERMS

NÚRIA NIA

ERIK ESTANY TIGERSTRÖM

BÀRBARA SÁNCHEZ BARROSO

ON ES RECOLZEN LES IMATGES?

BÒLIT, CENTRE D'ART CONTEMPORANI. GIRONA

Del 6 de maig de 4 de juny de 2023

CASA DE LA PARAULA

Del 7 d'octubre de 2023 al 9 de gener de 2024

On es recolzen les imatges? Què necessiten per aparèixer i esdevenir? Podria semblar una pregunta banal tenint en compte el moment actual de sobreabundància de productes visuals. No obstant, el fet que els dispositius tecnològics no només estiguin capitalitzant la producció i la difusió d'imatges, sinó també la comprensió del que són, ens semblava prou determinant per plantejar el treball amb els

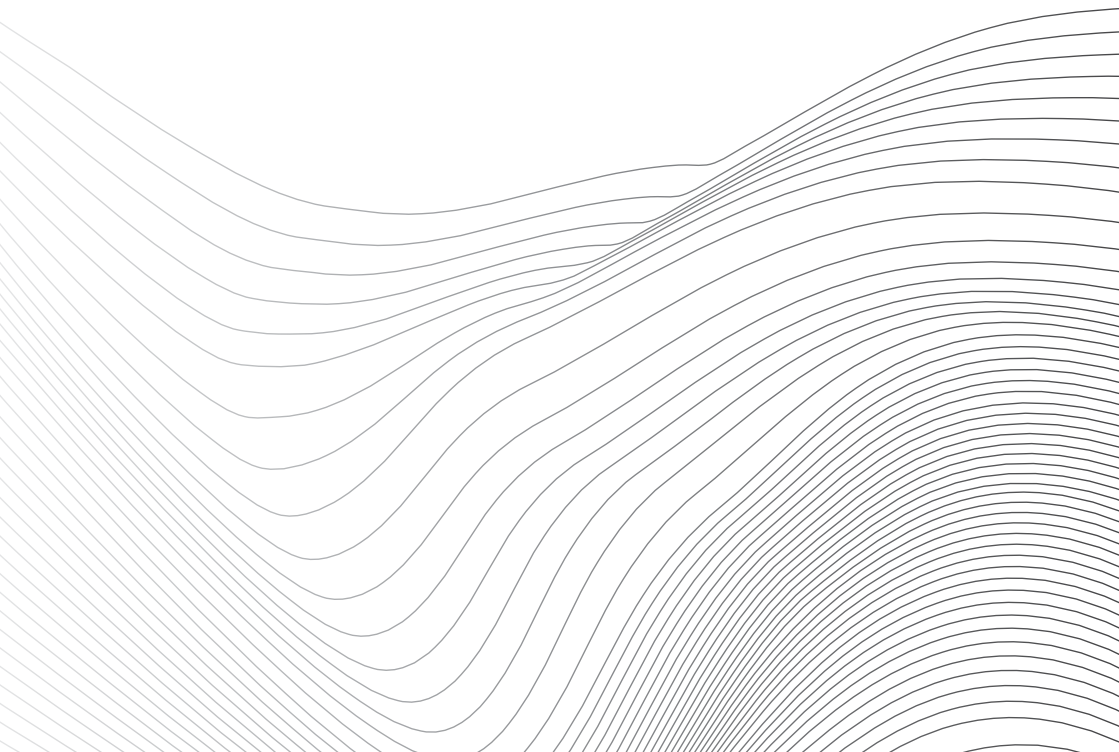
ON ES RECOLZEN LES IMATGES?

estudiants entorn d'aquesta pregunta central que dona títol al Bòlit Mentor d'enguany. Un treball que s'ha volgut desenvolupar atenent tant la necessitat de comprendre els efectes de les imatges que circulen amb més força entre ells —és a dir, les que perfilen les seves temporalitats d'atenció i que configuren l'esfera dels seus desitjos—, com també aquelles que ajuden a obrir espais alternatius en les hegemònies visuals i a imaginar la realitat amb més participació i agència.

Dues qüestions fonamentals ens animaven a orientar el projecte en aquesta direcció. D'una banda, la consideració que la disponibilitat exponencial d'imatges sembla sostenir-se en una dimensió suposadament neutra i desmaterialitzada, desvinculada de la magnitud del seu impacte en el medi ambient. De l'altra, la idea que, més enllà dels mòbils, els ordinadors o altres artefactes analògics, un cos o una comunitat també poden configurar imatges. Imatges que impliquen altres formes sensibles d'estar, percebre i mirar, així com altres relacions i maneres d'ocupar l'espai. És a partir d'aquestes premisses i del que pot posar en joc un gest, un cos, una càmera o un programa informàtic, que la proposta general del projecte ha arrelat en la necessitat de repensar amb els estudiants quin rol poden tenir les imatges, com també quins automatismes estan limitant la nostra imaginació.

Cadascun dels grups d'alumnes, en diàleg amb els artistes convidats, ha abordat aquests aspectes posant al centre allò que la pròpia experiència d'estar junts ha permès, sense donar res per fet. És a dir, no tant buscant formes de representar quelcom ja sabut, sinó atenent el que s'anava conformant amb el propi procés col·lectiu. És gràcies a aquest temps compartit que tots ells han obert esclatxes en la reflexió sobre les imatges que ens ajuden a pensar el nostre present des de noves posicions.

Roc Herms i el seu grup d'estudiants de l'Institut Sobrequés de Girona han abordat les problemàtiques vinculades a la projecció professional, el sistema educatiu i la vida a l'institut utilitzant els mems i la intel·ligència artificial. Una eina que també ha centrat la recerca dels alumnes de l'Institut Josep Brugulat de Banyoles amb Erik Estany Tigerström, incidint, més específicament, sobre les lògiques amb les quals funcionen els models de generació d'imatges a partir de textos i de quina manera estan condicionant les formes d'imaginar. Per la seva banda, Núria Nia ha proposat a l'alumnat de l'Institut Carles Rahola de Girona seleccionar allò que salvarien d'Internet davant un imminent col·lapse digital. Un exercici que obliga a interrogar-se pels suports en què es recolza la fràgil memòria digital alhora que ofereix una mostra de la visió dels adolescents sobre aquest futur hipotètic. Per a Bárbara Sánchez Barroso, en canvi, la invitació al grup d'alumnes de l'Institut Castell d'Estela ha estat la de sortir a caminar pels voltants d'Amer descobrint tot el que pot passar quan els mòbils estan apagats i l'única eina de registre és una antiga càmera de 16 mm.

IMAGINAR AMB ELS DITS, O COM TRANSCRIURE UN LLENGUATGE ALIÈ

Sembla ser que nosaltres som nosaltres, que el món és el món, i que en algun punt entre les dues coses opera el llenguatge, que els textos ens permeten concebre el món i les imatges imaginar-lo.

Però avui, la irrupció de la intel·ligència artificial ens porta la promesa i l'amenaça de canviar-ho tot, els textos, les imatges, el món, a nosaltres i, sobretot, la nostra imaginació.

Ens diu que ara podem imaginar el que vulguem, sense límits, sense moure'ns, sense referències, gratis i absolutament tot.

Però com afecta realment la intel·ligència artificial la nostra capacitat d'imaginar? L'exalta o la domestica? Com ens imaginem a través seu? Quin futur ens proposa? Ens obre a possibles alternatives? Ens tanca encara més dins el realisme capitalista? Quina agència ens atorga? Què ens deixa fer? Ens permet imaginar qualsevol cosa o només molt més del mateix?

Durant aquests quatre mesos hem explorat com imaginem a través de la intel·ligència artificial, concretament a través dels models que generen imatges a partir de text.

Bàsicament, hem buscat textos, els hem escrit i n'hem fet imatges.

Hem buscat textos que ens conformen en rètols, cançons, i mems, hem escrit "gual permanent", "mama just killed a man", "se escucha borroso", "terrible bailemos", i n'hem fet imatges.

Ens hem descrit, a nosaltres i els nostres records, hem escrit "soc un noi de 17 anys, blanc, 170 cm, porto roba ampla", i "hi ha una llum forta i càlida que queda atrapada damunt les fulles dels arbres", i n'hem fet imatges, que ens han resultat familiars.

Hem escrit sobre el futur, el desig i la transformació, hem escrit "puta merda vida", "volem descansar" i "moriran tots els gats".

Hem transcrit converses en idiomes que no coneixíem, que ens han entrat per les orelles i ens han sortit pels dits, hem traduït, interpretat i inventat el que escoltàvem, hem escrit "velocita regulaaare sore carica no blarare", "aja ouza u te ñbu" i "no entenc res", i n'hem fet imatges.

Hem escrit "un cos no normatiu" i hi hem vist molta norma, i ens hem preguntat què és un cos per la màquina, si ella té un cos o no, què hi ha dins la caixa negra, i què és una norma.

Hem jugat a amagar una paraula i l'hem intentat trobar dient-ne d'altres, les hem enfilat totes i n'hem fet haikus absurds, hem escrit "el futur és l'estiu del 2024", "ser artista és ser pobre" i "cada dia l'apocalipsi es torna una esperança", i no els hem recitat, però n'hem fet imatges.

Hem escrit que ens repeteixen "em decepciones" i "has de treure el rentaplats", que estem enganxats "al mòbil", "al móvil", "al movil" i "a la lasssaña i el hardcore", que ens preocupa "el futur" i "no marxar mai d'aquí", i hem escrit que si poguéssim "calariiem foc a l'institut".

Hem escrit "desvirgagallines", "t'estimo", "Josep Brugulat" i el nostre nom i cognoms, i hem constatat que la màquina parla en anglès, que no ens entén, que el català produeix errors meravellosos, i que l'error és no equivocar-se.

Hem fet imatges, i ens han esverat i ens han estranyat, i ens han fet pensar què fa que una imatge sigui veritat.

Ens hem cansat de fer imatges, ens hem sentit com si fóssim només un dit, i hem escrit "semblen autòmates", "la màquina fa el que vol" i "només apretem un botó" i, a contracor, hem pitjat un botó i n'hem fet imatges.

Ens hem sentit frustrades, ens ha semblat tot absurd, hem demanat auxili a la màquina, hem escrit "help" i no ens ha ajudat gaire.

Hem rigut, hem ballat, hem passejat, ens hem llançat papers i ens hem banyat.

Bàsicament, hem buscat textos, els hem escrit i n'hem fet imatges.

Perquè al cap i a la fi, sembla ser que nosaltres som nosaltres, que el món és el món, i que en algun punt entre les dues coses opera el llenguatge, que els textos ens permeten concebre el món i les imatges imaginar-lo.

fes alguna cosa productiva

photo of teenagers eating lasagna while dancing at a hardcore tecno party

angry pingu

on naked

a teenager with a mobile phone embedded in his head

desvirga-gallines

a photo of L

en

no recuerdo el moment més feliç de la meva infantesa

a prehistoric man says serious mode, mentally ill teenager

a group of g

sleeping in a cloud

a teenager riding a mentally ill unicorn

patriarchy falling down a cliff

a group of st school

a teenage girl burning a cat

a photo of dead teenagers from the future

a young

Predana Mazilu

la festa dels supers

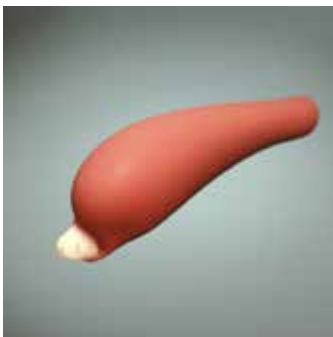
help

a close
hates f

guilty men

a photo of a dick

a young man listening to the blurred future

a photo

students burning in their high

a photo of dead teenagers from the future

a photo of a teenager s messy room

a teen
a blue

NO HO SÉ

No ho sé. No tinc clar el perquè. És aquesta desmotivació un estat intrínsec a l'adolescència? O no hem après encara a acompanyar el nostre jovent durant el seu viatge cap a la vida adulta? Crec que aquestes dues preguntes resumeixen bastant bé tot allò que em voltava pel cap quan sortia de les primeres sessions realitzades a l'Institut Sobrequés de Girona, dins el marc del Bòlit Mentor. Sessions breus, d'una hora, amb un grup reduït d'uns 15 alumnes de batxillerat artístic, les inquietuds i els dubtes dels quals no van trigar gaire a sortir. Dubtes sobre el seu present i sobre el seu futur i, al mateix temps, moltes preguntes sobre el funcionament del sistema educatiu i la manca d'eines al seu abast per provocar canvis.

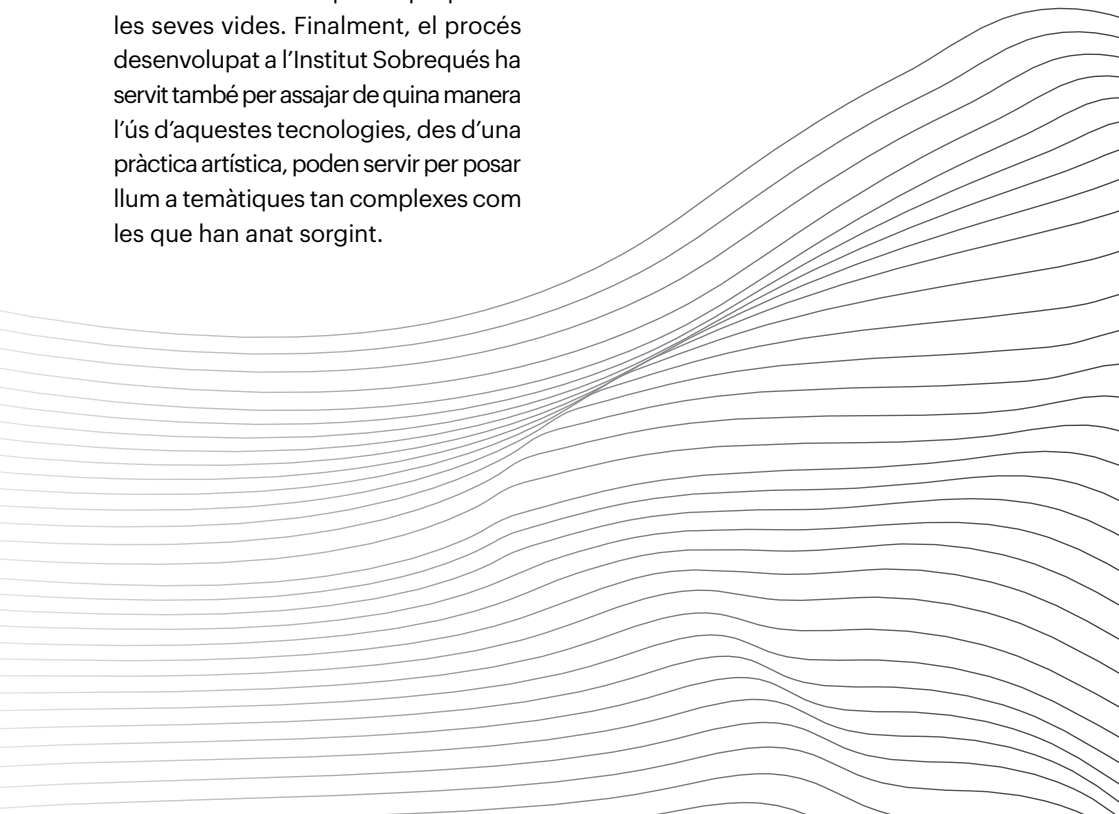
Les primeres sessions, en les quals vaig compartir aspectes de la meua pràctica i de com un artista contemporani pot desenvolupar la seva tasca, van ser útils per materialitzar el projecte que podríem fer plegats i a quins propòsits volíem que respongués. Es tractava de trobar vies perquè poguessin expressar el pes de les angoixes, la frustració i el desencís per un futur molt incert i els dubtes sobre la direcció del sistema educatiu. L'exposició podia ser, doncs, l'excusa per trobar un punt de trobada entre tots els agents implicats i la possibilitat de generar una reflexió col·lectiva.

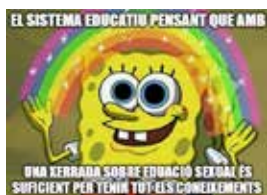
A l'analitzar més profundament quins eren els motius d'aquest estat d'ànim van sortir tota una sèrie de temes com el futur professional, la política educativa, les relacions afectives o el funcionament de l'institut, i es va decidir que podien ser expressats en forma de mems. Mems com a tecnologia i llenguatge contemporani que aglutina conceptes, imatges i estructura el pensament, que vam anar analitzant de manera més àmplia a classe a mesura que anàvem fent. En aquest sentit va ser interessant, també, la participació de diferents professors en les nostres sessions, i vaig tenir la sensació que aquests moments per posar en comú punts de vista i reflexionar plegats no era quelcom que tinguessin habitualment o de manera tan freqüent com sembla necessari. De fet, moltes de les problemàtiques debatudes i les possibles propostes de canvi eren compartides per ambdues parts, i es considerava que no s'havien pogut materialitzar mai malgrat els intents.

Va ser en aquest punt quan vaig pensar que podríem treure una altra tecnologia de la nostra caixa d'eines, i intentar buscar propostes i nous enfocaments en els suposats oracles contemporanis. Seran aquestes "intel·ligències" artificials, avui tan discutides, capaces de sorprendre'ns i aportar res de nou? Valia la pena intentar-ho, aprofitant l'oportunitat per entendre una mica millor què amaguen dins aquestes caixes negres, qui hi ha darrere i quines funcionalitats poden

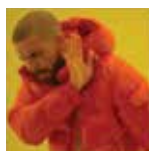
tenir. Del diàleg entre els alumnes i el Chat GPT 4.0 van sorgir converses molt constructives, que giraven entorn del funcionament del sistema educatiu, però també de qüestions més existencials. No vam voler deixar de reflexionar, al mateix temps, sobre les visions més distòpiques d'un futur present, imaginant un possible escenari en el qual les intel·ligències artificials han pres el control del sistema educatiu.

Més enllà del resultat expositiu, el projecte ha posat molta atenció en la necessitat de reflexionar sobre les noves tecnologies amb què els alumnes conviuen diàriament, però que poc sovint es detenen a estudiar amb deteniment què impliquen a les seves vides. Finalment, el procés desenvolupat a l'Institut Sobrequés ha servit també per assajar de quina manera l'ús d'aquestes tecnologies, des d'una pràctica artística, poden servir per posar llum a temàtiques tan complexes com les que han anat sorgint.

JO QUAN VAIG CAP AL INSTI

saber què fer després de batx

no tenir clar res després de batx

ELS PROFESSORS VEIEN COM ELS ALUMNES ENTREN ALS BANYS QUE VOLÈN SENSE IMPORTÀNCIA DEL GÈNERE

1 PROFESSOR/A
PER 10/15 ALUMNES

1 PROFESSOR/A
PER 25/30 ALUMNES

QUINA GORRA TENS SEGONS
EL TEUS ESTUDIS

ELS QUE FAN ARTS:

Jo:

537 taques al classrom

SI A UNA CLASSE NO FOSSIM TANTS

ELS PROFES PODRIEN
DEDICAR MÉS TEMPS PER PERSONA

QUAN TENS UN
DUBTE SOBRE L'EXAMEN

PERÒ

HI HA 30 ALUMNES MÉS

resolen dubtes

estudio un dia abans

L'ARTISTESC ÉS EL BAT MÉS FACIL...

KALLATA

ON ESTAN LES

CLASSES QUE NO ES BASEN
EN EL TEMARI PELS EXAMENS?

estudiar, treballar,
curar un
batillerat brillant per
tenir un millor futur

no fote res
a classe, numes
parlar amb
els panas i liarla

estudiar
una carrera

els diners

les oportunitats
laborals

for una
carrera

for un
modul de
disseny
d'interiors

JO

FER
L'ARTISTIC PM ES
UN BAF PRACTIC

11
L'INVESTIGAD
VAL DA 70%

ARCA DE MEMÒRIA DIGITAL

El meu vincle amb l'Institut Carles Rahola de Girona i amb els dos grups que participarien en el projecte va ser Isabel Roura, professora de Visuals i Plàstica de 4t d'ESO. Amb la Isabel hem tingut converses sobre moltes coses, però dues d'elles són claus: la inundació tecnològica que conquereix les vides de totes avui en dia —amb les poques formes de resistir-s'hi o escapar-se'n—, i la dispersió actual de l'alumnat, sobre la qual ens hem preguntat algunes vegades si és per sobrecàrrega d'activitats diàries, per sobreestímul —potser tecnològics?— o per altres qüestions.

L'alumnat participant em deia: "Avui no volem pensar, si us plau". És a dir: volien formar part d'aquest projecte però no pensant, volien abstrure's. L'abstracció de la realitat que vivim, com a elecció, penso que denota un desencant amb la realitat mateixa. "On voleu anar?" Així, vam intentar viatjar a través de les possibilitats dels cossos i els entorns digitals: els avatars i el 3D. Per a algunes participants, els avatars obrien possibilitats de llibertat, "de ser qui tu volguessis ser", i el 3D podia servir per "fer-nos realitat idees mai vistes", com escrivien a la seva llibreta del projecte. Els mons digitals, doncs, podien ser una finestra d'expansió i d'obertura a altres vivències possibles. Tot i això, les eines de creació d'aquests

entorns requerien un treball tècnic important i una acumulació d'hores i de concentració que potser no cabien en el marc que es proposava. Arribades a aquest punt mort, havia de pensar el camí per obrir una nova possibilitat fora del que entenem com a món actualment: un projecte que imaginés una dreuera a una vida nova.

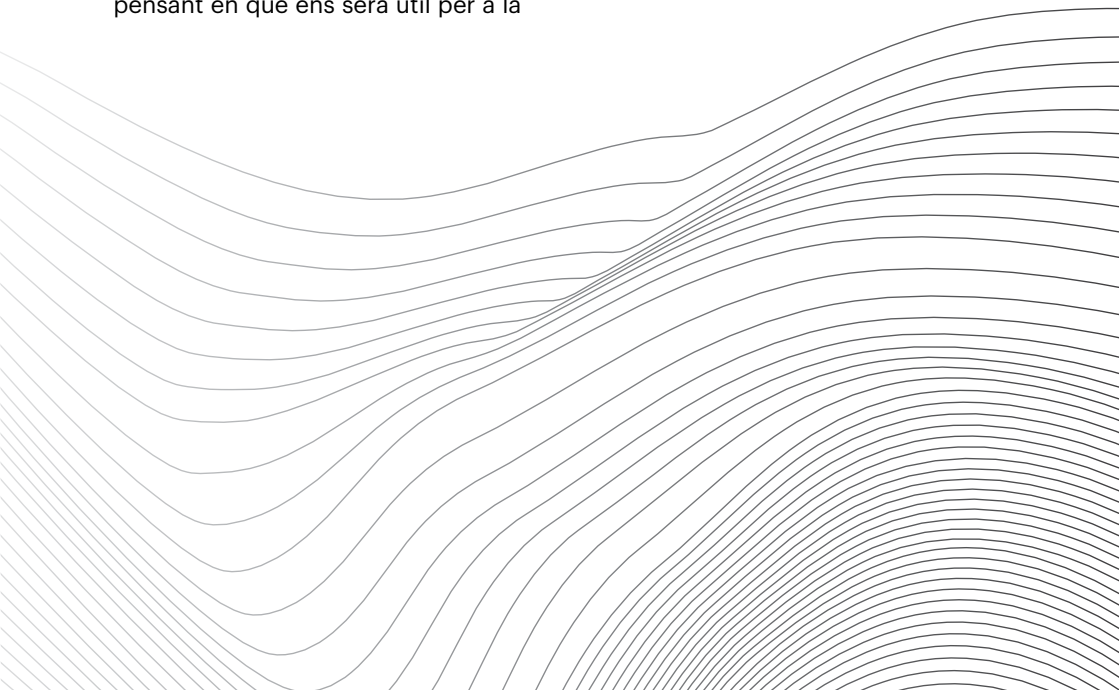
Amb la suma de l'interès d'algunes alumnes de crear quelcom col·lectiu i el meu treball artístic sobre el col·lapse digital, se'm va acudir plantejar una distòpia seguida d'una pregunta: "Imagina que Internet està a punt de desaparèixer. Quins vídeos salvaries de la xarxa?". El resultat d'aquesta formulació és *l'Arca de Memòria Digital*, una salvaguarda de vídeos que s'han considerat imprescindibles per a la vida sense Internet. El gest de salvar, entre tota l'acumulació de continguts digitals actuals, implica plantejar-se, alhora, el tipus de col·lapse imaginat. Per exemple: "si Internet s'acaba per manca d'electricitat, què més necessitaré per sobreviure?", "com guardo aquests continguts si potser un dia ja no tindrè llum?", o bé "he de tornar a l'analògic o puc desar els meus vídeos preferits en un disc dur?", "seguiré utilitzant el mòbil?".

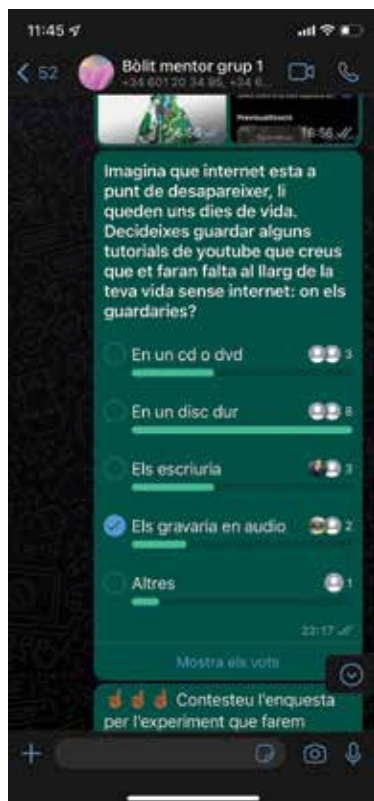
Transcrits i recollits en un llibre, un seguit de videotutorials de YouTube es converteixen en restes de l'imperi digital, ara transformats en una ombra mancada de l'esperit complet, totalment

alienes al seu context originari però, malgrat tot, fora de perill davant la desaparició. Així, en un exercici que escapa de l'estructura del sistema i de la hiperconnexió actual, acabem assistint a una selecció d'interessos que van més enllà d'una salvaguarda: imprimeixen la visió de les participants sobre un futur hipotètic postapocalíptic i ens fan preguntar-nos, ahora, fins on algunes paraules del gran núvol poden sobreviure sense les imatges digitals amb les quals viatjaven, inseparables, pels nostres cables i satèl·lits.

L'Arca de Memòria Digital es materialitza a través de la publicació d'un llibre de videotutorials transcrits, il·luminat per una placa solar, la narració en veu d'un recull de consells de supervivència i la conservació en dipòsit d'una compilació de vídeos, cançons i films. Tot plegat pensant en què ens serà útil per a la

vida sense Internet i en quins vídeos serien claus per a la nostra felicitat. L'arca completa acaba esdevenint una navalla suïssa: "com sobreviure a la natura?", "com fer un hort des de zero?", "com encendre un foc per fricció"?, "els millors vídeos de riure", "cosir amb cinc puntades bàsiques", "tècniques de relaxació", "consells de maquillatge"... , així, si finalment arriba el col·lapse, ja tindrem unes quantes pistes per passar a l'acció, sense haver de pensar tant.

¿Cómo Cocinar sin Gas ni Electricidad | Gran Apagón

soy Lobo Nómada

342.003 suscriptores

Suscribirse

55.491

Compartir

Gracias

UNA COMUNITAT FORMADA DE NATURA, FICCIÓ, FILLS, CISTELLES I LLAVORS

Durant aquests mesos de residència amb les estudiants he volgut reflexionar sobre les imatges a les pantalles des d'un punt de sortida extrem: fent desaparèixer la tecnologia de les sessions. La proposta consistia a simplement deixar els mòbils a part i sortir sempre que poguéssim de les aules a l'entorn natural d'Amer.

Com que algunes de les alumnes no són del poble i altres no sempre surten a conèixer el seu entorn, ens hem llançat totes juntes a explorar-lo caminant. En aquestes sortides el que comptava era el fet de passar més temps en companyia, teixint relacions, com les figures de cordes de les quals parla Donna Haraway a *Seguir con el problema*, a més de fer-ho també amb la nostra realitat més propera, amb tot allò que està viu i ens envolta i no hi parem atenció.

Les pantalles i la tecnologia s'han tornat una extensió del nostre cos, totalment necessària per a quasi qualsevol cosa que es vulgui fer a diari. Amb aquest projecte no he volgut demonitzar els mòbils ni la tecnologia que els fa possibles, simplement, obrir una reflexió sobre el seu ús i la nostra dependència d'ells a partir d'una acció tan simple com treure'ls de sobre. M'agrada pensar que és una

escletxa que s'obre entre dues realitats, la dels mòbils i les classes, i la que jo els proposava, en la qual passàvem a un món analògic, en què el tacte, parlar, menjar, dibuixar cobraven protagonisme, en lloc de només mirar a una pantalla.

En aquest context analògic hi he introduït la idea de fer totes juntes una pel·lícula en 16 mm amb una càmera de cine analògica, que tot i ser també tecnologia, no és instantània com al que ens tenen acostumades les interfícies d'avui en dia. Les imatges que prenem no les podem veure al mateix moment, perquè a la càmera només hi caben petits rotllos de pel·lícula de 30 metres que només duraran dos minuts i mig. Amb aquest procés he volgut compartir el que és ara central per a mi en la meva pràctica artística i en com ho estic experimentant amb el cinema analògic: cal prendre tantes imatges com fem quan tenim un dispositiu electrònic? Què passa si de sobte no tenim tanta capacitat per prendre-les i guardar-les? Pot ser que això ens faci pensar més en com prendre-les i per què? En el valor que tenen?

Juntament amb aquestes qüestions hem reflexionat sobre conceptes que són molt importants per a mi com és la figura de l'heroi masculí en moltes de les narratives, literàries i filmiques, que consumim, i un concepte relacionat amb el posthumanisme com és l'holobiont. Originalment proposat per Lynn Margulis en la seva teoria de la simbiosi, l'holobiont és un ésser viu compost per altres ens,

que viuen en comunitats o colònies, i en necessiten uns altres per sobreviure, que són interdependents.

Amb les alumnes hem llegit textos com *La teoria de la bossa de la ficció* d'Ursula K. Le Guin, dalt d'una muntanya, que

vam tardar una hora a pujar, i després vam meditar, menjar avellanes i vam prendre el sol. I no recordo que ningú pensés en el mòbil o es queixés per no tenir-lo. Amb nosaltres només hi havia una comunitat formada de natura, ficció, fils, cistelles i llavors.

**ALUMNES I PROFESSORAT
PARTICIPANT**

**INSTITUT JOSEP BRUGULAT,
BANYOLES**

Cultura audiovisual i Projectes artístics,
1er de Batxillerat

Professors

Assumpta Planas
Josep Masdevall

Artista

Erik Estany Tigerström

Alumnat

Nadda Afrandouch Bouzalmati, Àgata Alarcón Campolier, Iker Alcaide Santiago, Èrica Ametller i Hernández, Blanca Bustins Saurina, Ariadna Canadell Carpio, Tomàs Casadevall Tort, Berta Cufí i Costa, Oriol Dalmau Roca, Laura Feixas Ramió, Greta Fernández Satorra, Duna González Cardús, Joana Graboleda Camós, Jacinta Grilo Van Vlaenderen, Elisenda Marías Parella, Ainoa Mayolas Grygorenko, Loredana Mazilu, Dúnia Mir Masmiquel, Noah Mundet Juliol, Nil Oliveras Carballo, Aina Padrosa i Lavall, Carla Puigdemont i Pinsach, Berta Sabater Vilanova i Maria Soldado Planagumà.

**INSTITUT SANTIAGO SOBREQÜÉS,
GIRONA**

Llenguatges artístics contemporanis,
1er de Batxillerat

Professors

Oihane Inchaustegui Llopis
Jordi Armengol Roura

Artista

Roc Herms

Alumnat

Marina de La Plata Garcia, Irina Freixas Planella, Noah Gimbernat Camprubi, Gabriela Ivanova Cvetanova, Aarón Garcia Rodriguez, Adrià Guerrero Diaz, June Masià i Sosa, Paula Pazmiño Mendoza, Elsa Solis Fernández, Artai Vazquez Figueredo i Nina Verdaguer Pla.

INSTITUT CARLES RAHOLA. GIRONA
Educació Visual i Plàstica, 4rt d'ESO

Professora

Isabel Roura

Artista

Núria Nia

Alumnat

Íngrid Benavente Sicília, Lucía Cortés Fernández, Mariam Dibaga Drammeh, Samya El Fachtali, Keidy Zulen Espinoza Funez, David García López, Pol Herrera Dueñas, Andreea Ilea Campan, Èric Izquierdo Saís, Salas Konte, Zaira Martínez Castro, Pol Martínez Martín, Ivet Moreno Salgado, Leticia Njionhou Efimova, Sònia Pazo Arroyo, Sofia Pérez Lindo, Dayson José Porras Moquete, Tiffani Gissel Ramirez Pastrana, Aroa Ríos Rodríguez, Ainhoa Ruíz Verdú, Cristian Mauricio Sanchez Borjas, Nadia Sierra Castan, Carla Torras Sánchez, Maria Irina Tudor Pircalabu i Dina Zerouali Bennaser.

Naomi Rubí Aguilar Salazar, Cesar Josue Amador Ramirez, Aitor Antón Gregoris, Fernando Buendía Bedoya, Catalina Campanini Bustos, Oriol Cano Datsira, Nayma Céspedes Escribano, Cristina Corchuelo Gómez, Wissam Didda, Yanira Esteo López, Irina Galindo Abramova, Melisa González Hernández, Maria Heredia Fernández, Julia Juarez Bonfill, Francisco Manuel Lozano Fernández, Safwan Lyamani Bouatrouss, Pedro Martínez García, Moisés Elías Montaña Lappalainen, Saray Montero Galindo, Lucia Moredas Garcia, Paula Ruíz Luque, Abubacarr Samura, Eric Sánchez Baró, Rosa Tirado Amador, Judit Torelló Garcia i Alba Vidal Morraja.

INSTITUT CASTELL D'ESTELA, AMER

Dibuix artístic i Cultura audiovisual,
1er de Batxillerat

Professores

Núria Vancells Flotats
Maria Puigdemont López

Artista

Bárbara Sánchez Barroso

Alumnat

Denia Arbusa Iglesias, Júlia Arnau Romero,
Marta Blanquer Auguet, Paula Blanquer Auguet,
Roumaysa Bourhayal, Ylenia Corrales Martínez,
Dènia Furroy Navarro, Pau Herrera Diaz, Meritxell
Mares Ubach, Laia Nualart Fernandez, Mireia
Marco Masramon, Mar Olmos Grau, Anna Planella
Comas, Mei Quintana Gorrea, Jaume Rovira
Coromina, Kiara Santiago Garcia, Mar Serrat
Franco, Irene Simon Negre, Emma Vicente
Lopez i Abril Vila Galan.

CRÈDITS**BÒLIT, CENTRE D'ART
CONTEMPORANI. GIRONA**

Direcció: Ingrid Guardiola

Equip tècnic: Farners Cabra i Diana Sans

Mediació: Gabriel Llinàs

Administració: Consol Vilà

Disseny gràfic: Carolina Trèbol

Muntatge: Xavier Torrent i Quim Gironella
www.bolit.cat

CASA DE LA PARAULA

Equip tècnic: Guillem Gutiérrez i Marc Alsina
www.culturascf.cat

ACTIVITAT

Visita comentada a l'exposició

A càrrec dels artistes i la curadora.

Dissabte 3 de juny de 2022 - 12h.

Bòlit-PouRodó

Amb interpretació simultània a la llengua
de signes.

AGRAÏMENTS

Erik Estany Tigerström: a Júlia Terricabras,
Tanit Plana, Nicolás Saganias, Josep Masdevall,
Assumpta Planas i l'equip docent de l'Institut
Josep Brugalat.

Roc Herms: a la Marta Dahó per haver-me fet
participar d'aquest projecte, als estudiants de
batxillerat artístic per compartir amb mi els seus
dubtes i preocupacions, a l'Oihane i al Jordi de
l'Institut Sobrequés per guiar-me a través del
sistema educatiu, així com a l'equip del Bòlit i
als altres companys del projecte.

Núria Nía: a l'alumnat del Carles Rahola, l'equip del
Bòlit, la Queta Vidal, la Isabel Roura, la Marta Dahó,
l'Arnau Rovira, l'Helena Roig, la Carme Campos i
en Ramon Garcia.

Bàrbara Sánchez Barroso: a les alumnes per
rebre'm tan bé en aquesta experiència nova per
a mi; a la Núria Vancells i a la Maria Puigdemont
per la seva entrega i suport, les admiro per la
feina que fan a diari; a la Marta Dahó per escollir-
me per aquest projecte i pel seu suport; a la
gent d'Amer pel seu caliu i els seus somriures,
en concret a l'Albert Esposito i la Carme Feixes
de l'hostal Sant Marçal que m'ha acollit fins i
tot quan no hi havia habitacions disponibles a
Booking; a la mare de la Mar i la seva germana
de Cal Franco per posar-me sempre un entrepà
explicant-me coses del poble; al Josep Rovira
per obrir-nos la sala de cine per una sessió de
cinema experimental; a en Carlos Vásquez per
deixar-me la seva càmera, per la confiança i la
paciència i a l'equip del Bòlit per la feina que
fan en no sempre les millors condicions.

Marta Dahó: als artistes, per la seva generositat,
als alumnes i professors per la seva participació
i complicitat, i a l'equip del Bòlit, un profund
agraïment, per tot el que han fet possible.

Diseñy: Carolina Trébol — DL GI 424-2023

ORGANITZEN:

COL-LABOREN:

AMB EL SUPORT DE:

PATROCINA:

